

2529. Iste Beh. af Finantslovf. s. Finantsaaret

fra 1ste April 1871 til 31te Marts 1872. 2530

fyldige Udvikling, vilde, uden at tilfidesætte Kærfærdighedshensynet, kunne lægge Byrden over paa hele Provindsen. Jeg tror ikke, at Nogen vil modsige mig i, at det var den Hovedbetragtning, som gjorde sig gjældende, da man forhandlede om Spørgsmaalet om en saadan Erstatningslov. Erstatningsloven blev altsaa bragt tilbage som en provindsiel Skattelov under den Forudsætning, at Jernbanenettet vilde blive udstrakt over hele Provindsen. Men det var desforuden i den nævnte Lov en § 3 og det en særdeles ubehagelig § 3 for den Indenrigsminister, i hvis Lod det faldt at føre den igjennem. Denne § 3 sagde, at det skulde staa til Ministeren til en vis Grad at formindske visse Egnes Bidrag, forsaavidt de maatte antages at have mindre Nytte af Jernbanerne. Det var, som sagt, en særdeles ubehagelig § 3, men, da jeg havde forpligtet mig til at bidrage Alt, hvad jeg formaade til, at Millionen kom ind i Statskassen, maatte jeg selvfølgelig ogsaa underkaste mig den Ubehagelighed som daværende Indenrigsminister at bringe en saa særdeles vanskelig Paragraf til Anvendelse. Jeg tror ikke, at det vil blive modsagt af Nogen, at det at skulle frit fordele, hvad enten man nu vil kalde det en Skat eller en Østergivelse af en Skat, maa være en meget ubehagelig Ting for en Minister. Denne Anvendelse, som denne § 3 fik, den meget ringe Anvendelse, som den fik i Sylland, hidrørte nu imidlertid netop derfra, at jeg ansaa det for at være givet, at Jernbanenettet ikke alene vilde blive fuldendt i dets fulde Udstrækning, men at det endogsaa vilde blive fuldendt inden den i Loven derom af 1868 angivne Tid. Det vilde ellers have været fuldstændig uforsvarligt at lade Vestjylland — og navnlig Ribe og Ringkjøbing Amter — deltage med i denne Jernbaneskat endogsaa 6 Aar, før de fik noget som helst Gode af Jernbanen. Jeg havde store Betænkkeligheder ved at berøve disse Egne af Sylland noget af den Østergivelse i Jernbane-

skatten, som Loven bemyndigede mig til at tilstaa, netop i Betragtning af, at disse Egne af Sylland vel vilde blive forsynede med Jernbaner ligesaa fuldt som de andre Dele, men dog først vilde opnaa dem langt senere. Det forekommer mig, at, naar man ser hen hertil, saa er man fuldt berettiget til ikke alene at stemple Loven af 24de April 1868 som et ubrødeligt Kompromis, men til ogsaa at sige, at de Vedkommende, der ere interesserede i den noigtigtge Opfyldelse af denne Lovs Bestemmelser, endogsaa ere komne til at betale med rede Penge for den bestemte Anvisning, der dengang blev givet dem paa inden en vis fastsat Tid at opnaa det deri omhandlede Gode. Før at berolige den Uro, som det forekommer mig, at den høitærede Finantsministers Udtalelser nu imidlertid maa have fremkaldt i saa Henseende, ikke alene hos mig, men hos mange Andre, ønsker jeg at rette et bestemt Spørgsmaal til den høitærede Finantsminister, det Spørgsmaal nemlig: Agter Finantsministeren at søge Anlægssummen for den jyske Syd- og Vestbane tilveiebragt helt eller delvis ved en overordentlig Skat for Finantsaarene 1872—73 og 1873—74? Jeg haaber, at den høitærede Finantsminister vil se sig istand til at kunne give et bestemt Svar ogsaa paa dette Spørgsmaal. Min Opfattelse af Budet i Loven af 24de April 1868 er jo naturligvis den, at Anlægget af de deri omhandlede Baner skal fuldbyrdes quand même, hvilket er at forstaa saaledes, at det selvfølgelig ikke skal iværksettes med en tom Finantskasse, men at det skal iværksettes, derjom overhovedet Midler til Bygningen kunne tilveiebringes, altsaa ikke blot hvis Midlerne dertil kunne tilveiebringes som Havkornskat eller som Indkomstskat, men, hvad jeg endog ubetinget anser for det Rigtige, naar de kunne tilveiebringes paa samme Maade, hvorpaa Midlerne til de andre Jernbaneanlæg ere blevne tilveiebragte, nemlig enten ved Laan eller ved Realisation af Reservecønsens Midler. Jeg